

907

Pörrö-Pekka.

Opettavainen Kuvakirja
Lapsille.

Runot rakennellut
Tyko Hagman.

Wiipurissa, Clouberg ja kumpp.

UNIV. BIBLIOTH.
* 1904 *
HELSINGFORS

Pörrö-Pekka ja Pörrö-Priitu.

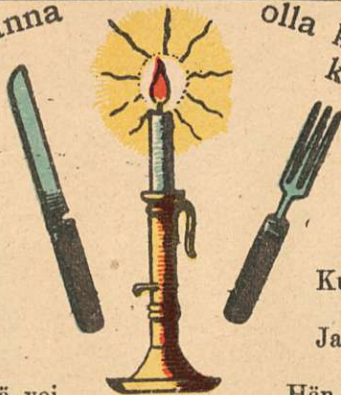
Kuka onkaan poika tää?
Se on Pekka pörröpää.
Tukka kasvoi pensahaksi,
Joka kynsi tuumaa kaksi.
Aika lailla naurattaa,
Kun Pörrö-Pekan nähdä saa.

Ken on tuhma tyttö tää?
Se on Priitu pörröpää.
Hiukset hajallensa kasvaa,
Kädet, kasvot täyteen rasvaa.
Pekan sisar Priitu on
Ja aivan yhtä siivoton.

Tässä Pekan näette nyt,
Kun on hiukset kerityt:
Istuu siinä häveten,
Koiran kanssa leikkien.

Ja kaikki
Laps', anna

olla kynttilät
kalut terävät!

Tää neuvo, lapset,
muistakaa!
Tai muuten saatte
ruikuttaa.
Niin kauheasti käydä voi
Kuin kuva tässä tarinoi.

Kun Matti ryhtyy veistämään
Ja veistä vääntää kynsissään,
Niin, taivas, kuinka sattuuukaan!
Hän käden vuolee varresta.

Kun Kaisu tarttuu
kahveliini
Ja sitten säntää
kammariin,
Hän kompastuu ja katsokaa!
Hän käsivarren halki saa.

Ja Hilma sitten, Herran Jee!
Kun kynttilöitä pitelee!
Niin sattuu hiukset syttymään
Ja tukka palaa tykkäänään.

Niin näätte kuvan kertovan.
Siis tässä vielä varoitin:
Laps', anna olla kynttilät
Ja kaikki kalut terävät!

Ken tarkoin pesee kasvojaan
Ja hiuksiansa kampoo,
Hän tuskin löytää vertaistaan
Eik' yhtään armahampaa.
Ja pikku Selma tarkka niin
Oil noissa toimissansa,
Ett' Siistiks'-Selmaks' sanottiin,
Ja aimoks' ainiansa.

Vaan toisenlainen tavoiltaan
Oil Saara, siten että
Hän kampoo pelkäs' ainiaan
Ja olletikkin vettä.
Ja vaatteet sai hän solkuksiin,
Kun piti pitää yllä.
Hän Siko Saaraks' soimattiin,
Ja sitä syystä kyllä.

Kas tässä Selma kävelee,
Tää suloinen ja sorja!
Hän silmiämme häikäsee;
Niin ompi nätti, norja.
Ja tervehdyksen mieluisen
Hän monen saapi tiellä.
Ja itse on hän iloinen
Ja makealla miellä.

Vaan Saara ain' on yksinään
Ja hajallansa hapset.
Ei kanssaan leikitelläkään
Juur' tahdo toiset lapset.
Ja aina on hän pahoillaan,
Ja aina päättä räivää.
Ja ihka alushameissaan
Hän kulkee pitkin päivää.

Julma-Jussi.

Ilkeyttä täynnä vaan
Oil Junno aina tavois-
saan :

Rääkkäs' eläimiäkin,
Kun mieli teki pa-
heisin.

Hän oli hirmuinen,
ja niin

Hän Julma-Jussiks'
sanottiin.

Monen pienen lintu-
sen

Jo tappoi Jussi juut-
tainen.

Koiraa huviksensa
vaan

Hän pieksi usein
piiskallaan.

Vaan kerran taas
kun piestihin,

Niin suuttui Wilkki
viimeinkin.

Wilkki varsin vim-
massaan

Jo päätti purra Jus-
siaan :

Karkas' Jussin kurk-
kuhun.

Ja loppu tuli tap-
pelun,

Ett' ei nyt enää
Jussi saa

Tääll' ilkeyttä har-
joittaa.

Julma-Jussi haavan sai.

Ja haava oli kolkko kai,

Koska pian piinoissaan

Hän virui kuolin-vuoteellaan.

Siis, läpsi, muista, ett' ei saa

Tääll' ilkeyttä harjoittaa!

Kalle kerran äidiltänsä
Sai, kun saikin, vietäväksi
Iso-äitinsä iloksi,
Vanhan mummon murki-
naksi

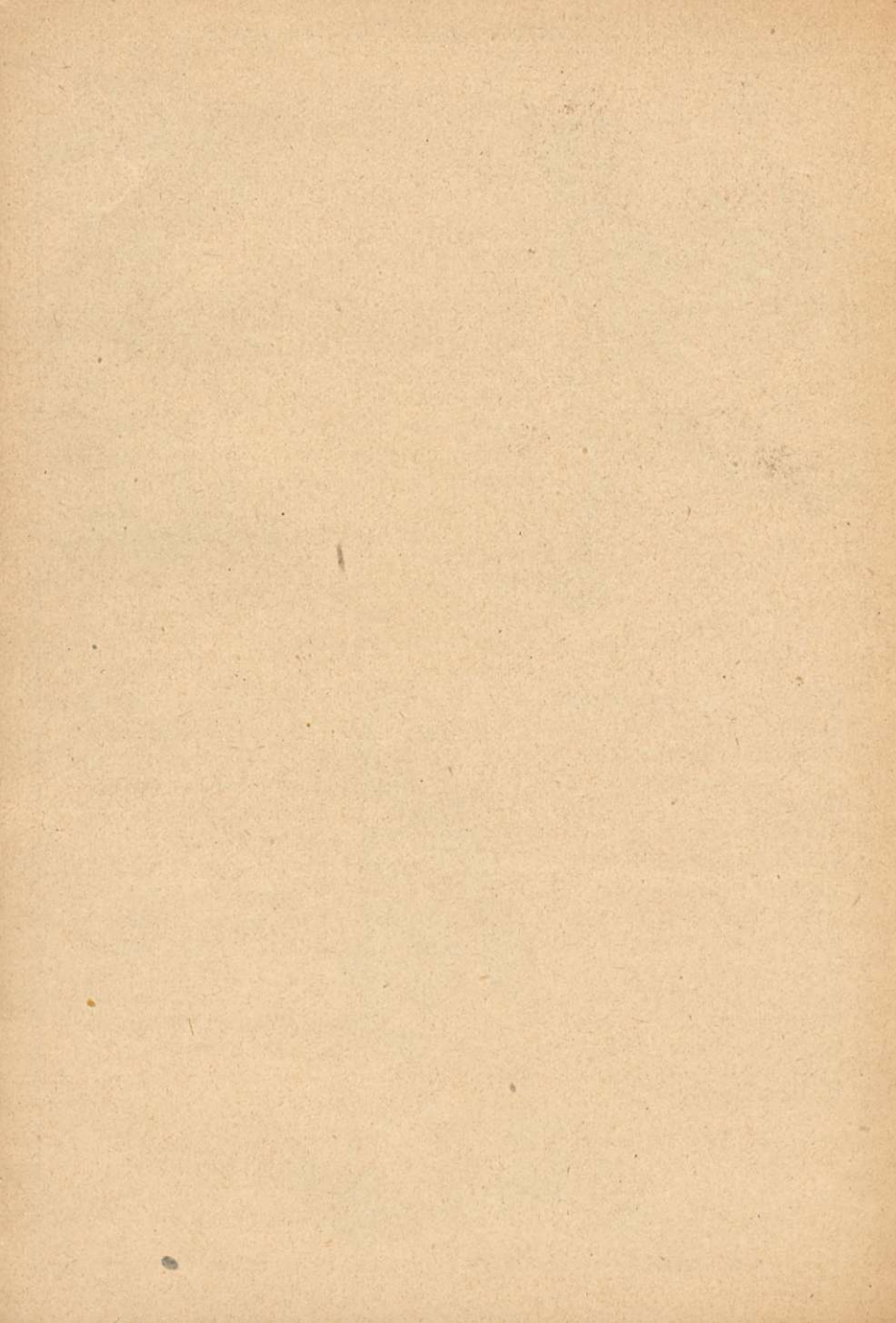
Viinamarjoja vähäsen,
Rypäleitä ropposessa.
Vakavasti varoitellen,
Sanoi äiti antaessa:
"Älä maista matkallasi,
Näpistele noukkimalla."
Kalle kyllä lupauksen
Teki tuosta äidillensä.
Mutta mitäs ollakkana!
Kalle, tullen taipaalle,
Istumaan kävi kivelle,
Ryösti vallan röyhkeästi
Rypäleen ropposesta,
Pisti suuhun yhden marjan,
Pisti yhden, pisti toisen,
Pisti kohta kolmannenkin,

Kun jo aivan arvaamatta
Kiljaisi kovin kovasti,
Huudahti niin hirveästi,
Että kyllä se kajahti.
Näetsen, noissa rypäleissä
Piileskeli pistiäinen,
Mehiläinen myrkyllinen,
Joka pisti pistimellä
Poikaa poskehin pahasti,
Kipeästi kosketteli.
Poski paisui kauheasti,
Kuten huomaatte kuvasta.
Kirkuen nyt Kalle juoksi
Vanhan iso-äidin luoksi.
Tääll' oli omakin äiti.
Tämäpä pojalle pakisi:

"Jopa maistoit matkallasi,
Näpistelit noukkimalla."
Kalle vainen, vaiti ollen,
Tunsi kauheaa kipua,
Poskessa porottamista.
Äiti torui ankarasti:
"Kutti pitti, Kalle poika!
Kukas käski näpistellä?"
Kauvan Kalle sairasteli,
Parani viimein vamma-
tansa
Eikä enää näpistellyt,
Luvatta ottanut mitänä.

Waras-Wille.

Nyt kuulkaa, armaat lapsukaiset,
Te pienet pojat rakkahaiset,
Kun kerron teille tarinan
Tään pikku Willen varkahan.
Hän usein isän laatikosta
Vei varkain rahojakin, josta
Hän sitten kyllä selkääns' sai
Mutt' auttikos se? Ei, hui, hai!
Hän äidin kyökki-komeroita
Jo nuuskii, viepi omenoita
Ja päärynöitä, piirakkaa.
Ja äiti häntä tukistaa.
Mutt' aina on hän samallinen
Ja yhtä villi varkahainen.

No, niinpä hiipi kerrankin
Hän puutarhaan nyt naapurin
Ja kiipes' puuhun, jossa noita
Oil omenoita imaroita.
Ja niitä niisti hän nyt vaan.
No, mutta mitäs ollakkaan!
Jo talon koira huomaa Willen
Ja haukkuu hirveästi sillen.
Nyt talon-väki tulee myös
Ja siihen, Wille, loppuu työ!
Jo viesti viedään poliisille.
Ja kiinni joutuu Waras-Wille.

Niin käypi, lapset, muistakaa,
Kun viepi toisen tavaraa.

Mokoma metsämies.

Ja isä oli met-
sä mies
Ja kaikkein ket-
terin kenties.

Hän ampui monen jäniksen
Ja ampui aina tarkallen.
Nyt tuumas' pikku Paavokin
Ett' ehkä lähtis' luhtihin
Jo jäniksiä ampumaan,
Kun pyssyä häll' oisi vaan.
Hän löysi suuren avaimen
Ja poras' siihen reikäsen.
Ja ruudit, haulit löysi hän
Ja sai niin pyssyn pätevän.

Nyt luhtaan tuosta tullesaan
Hän heti ryhtyi ampumaan.
Hän näki nuoren jäniksen
Ja tähtäs' siihen tarkallen.
Niin pannen pyssyn nenälleen,
Hän innostui nyt itskseen.

Vaan kun ei ruuti sytykkään,
Niin Paavo aivan hädissään
Jo avain-reikään puhalttaa,
Sen siten syttymähän saa.
Vaan Paavon pyssy räjähtää
Ja tuiki rikki repeää
Ja Paavon nenän puskee pois.
Ken itkenit ei moista ois' ?
Vaan jänis nauraa lausuen :
"Ei ruuti ole lapsillen."

Sussu salpan takana.

“Äiti lähti kaupungille,
Isä omi toimillaan,
Nyt mä rupeen leikkisille
Pikku sirkun kanssa vaan.
Sokuria ensin annan;
Sen hän saapi häkissään.
Kupillansa vettä kannan.
Päästän sitten lentämään.”

Sussu lausui, laulaellen
Päästi linnun poies vaan.
Lintu lensi liipoitellen,
Sussu hosui huivillaan.
Kova-kuului telme täältä,
Siten kun he elämöi.
Siinä Sussu pöydän päältä
Kahvikupit rikki löi.

Niin se käy, kun
valloillansa
Tarttuu toimiin
salaisiin.
Äiti kotiin tulles-
sansa
Sulki Sussun
kellariin.

Sieltä Sussu sis-
koillensa
Vakavasti varoit-
taa,
Ett' ei mitään
huviksensa
Salavikhaa tehdä
saa.

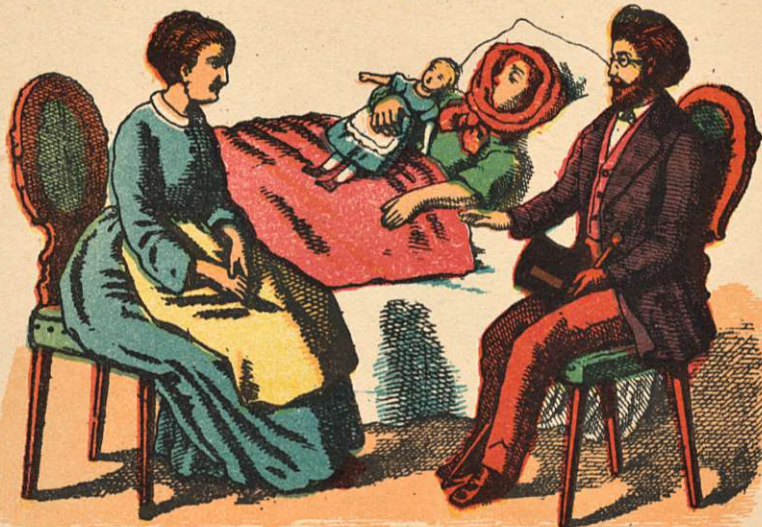
Käykää hiljaa rappusissa!

Rapuissa kun kul-
jetaan,
Pitää olla varoillaan,
Sääret aivan sääntil-
lään.
Juosta ei saa ensin-
kään,
Liikkua vain varo-
vasti.
Muuten käypi surke-
asti.

Niinpä tässä tuonaankin,
Vaikka kovin varoitin,
Rappusia käydessään,
Helmi rupes' hyppimään.
Miksi sillä lailla telmi?
Päänsä puski puuhun Helmi.

Nyt hän makaa vuoteellaan,
Suuri kuhmu kallossaan.
Tohtorikin tumailee,
Milloin Helmi paranee.
Ei saa olla villikissa.
Käykää hiljaa rappusissa!

Tuli tuimin ainehista!

Kuva tässä tarinoini:
Kauheasti käydä voi,
Jos ei olla varovaiset
Tulen kanssa, lapsukaiset.
Pikku Petty vallaton
Tulitikkulaatikon
Kerran käsihinsä saapi,
Palamahan paukuttaapi.

Mutta mitäs ollakkaan!
Petty poltti sormiaan;
Heitti tikun poies tuosta.
Itse alkoi poies juosta.
Miten siinä sotkettiin,
Tuli tarttui leninkiin,
Hänen juuri juostessansa,
Tarttui myöskin tokkahansa.

Herra Luoja ar-
mossaan
Varjelkohon ai-
niaan
Semmoisesta va-
hingosta,
Kauheasta koh-
talosta,
Kuin nyt tässä
tulikin!
Petty paloi liek-
kihin.
Yksin oli koto-
nansa.
Poissa oli van-
hempansa.

Sepä siinä olikin,
Että Petty salai-
sin,
Vastoin äidin kiel-
tämistä
Tulta iski vaaral-
lista.
Kauheasti surivat
Sitten tytön van-
hemmat.
Olkaa, armaat lap-
sukaiset,
Tulen kanssa varo-
vaiset!

Aasi-Antti.

Pikku Antti omi tää.
Hän omi pikku pöllöpää.
Itsepänttäinen hän on
Ja myöskin varsin vallaton.
Ei noudata hän muiden mieltä,
Ei kuule koskaan toisten kieltä.

Tapahtuipa tuonaankin,
Ett' Antti, poika pöllöisin,
Aasin selkään hypähtää
Ja itseksensä pöräjää:
"Nyt mä käiken mailman kuljén
Ja aasin sitten talliin suljen."

Mutta aasi tuhma
ou
Ja myöskin varsin
vallaton,
Niinkuin Antti
melkein vaan:
Ei liiku aasi pai-
kaltaan,
Jos kuinka Antti
häntä löisi,
Jos vaikka hän-
nän hältä söisi.

Isä tulee lausuen:
"Voi Antti, sinä
vaivainen,
Olet moinen itse-
pää
Kuin aasi tuhma
tuittu tää."
Ja Antti häppee
niinkuin nolla,
Ei tahdo enää
aasi olla.

Geom. last. kirj. 2.

